

Η Ώρα της Κρίσεως του Θεού Ήλθε - Αριθμός Ένα

Η Κρίση των Ζώντων και η Προφητική Σημασία της 11ης Σεπτεμβρίου

Jeff Pippenger

2024-12-18

Για αρκετό πλέον καιρό, πράγματι αμέσως μετά την 11η Σεπτεμβρίου, διδάσκουμε σταθερά ότι η κρίση των ζώντων άρχισε την 11η Σεπτεμβρίου. Κατανοήσαμε το γεγονός αυτό από πλήθος βιβλικών μαρτυριών, οι οποίες το επιβεβαίωναν από εντελώς διαφορετικές κατευθύνσεις. Από τον Ιούλιο του 2023, έχουμε κατανοήσει ακόμη περισσότερες λεπτομέρειες της κρίσεως των ζώντων, η οποία άρχισε την 11η Σεπτεμβρίου, σε σύγκριση με τις λεπτομέρειες που ανακαλύφθηκαν λίγο μετά την 11η Σεπτεμβρίου. Γιατί άρχισε η κρίση των ζώντων την 11η Σεπτεμβρίου; Τι είναι η βιβλική κρίση των ζώντων;

Στο πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου της Αποκάλυψης, το κύριο γνώρισμα του Χριστού που προσδιορίζεται είναι ότι Αυτός είναι το Άλφα και το Ωμέγα, η Αρχή και το Τέλος, ο Πρώτος και ο Έσχατος. Παρέχει ένα παράδειγμα ακριβώς αυτού του γνωρίσματος του χαρακτήρα Του όταν πρόσταξε τον Ιωάννη να γράψει τα πράγματα που ήσαν, και έτσι, πράττοντας τούτο, ο Ιωάννης θα έγραφε επίσης και τα μέλλοντα. Ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος μέσω της αρχής. Αυτό είναι Εκείνος.

Η Βίβλος προσδιορίζει τον Ιησού ως τον Λόγο. Το πρώτο βιβλίο της Βίβλου, η Γένεσις, σημαίνει «αρχή». Το τελευταίο βιβλίο της Βίβλου είναι η Αποκάλυψις, και οι αλήθειες που παρουσιάζονται πρώτα στο βιβλίο της Γενέσεως εξετάζονται στο βιβλίο της Αποκαλύψεως. Η Γένεσις είναι το Άλφα και η Αποκάλυψις είναι το Ωμέγα, και μαζί είναι ο Λόγος, και ο Λόγος είναι ο Ιησούς, ο οποίος είναι το Άλφα και το Ωμέγα. Η υπογραφή του Θεού, ή το όνομά Του, είναι γραμμένα μέσα σε κάθε περικοπή της βιβλικής προφητείας. Αυτή η υπογραφή επιβεβαιώνει ότι το φως στην περικοπή είναι αλήθεια.

Εάν μία ερμηνεία ενός προφητικού χωρίου δεν φέρει την υπογραφή του Θεού, που είναι το όνομά Του, που είναι ο χαρακτήρας Του, τότε η ερμηνεία είναι εσφαλμένη. Υπάρχουν και άλλες δοκιμές που πρέπει να εφαρμοστούν κατά την ερμηνεία του προφητικού Λόγου του Θεού, αλλά οποιαδήποτε δοκιμή κι αν εφαρμόσει κάποιος, η δοκιμή αυτή πρέπει να ορίζεται μέσα στον Λόγο του Θεού. Εάν δεν υπάρχουν ανθρωποποίητες δοκιμές, υπάρχουν λιγότερες ανθρωποποίητες ερμηνείες. Γιατί, λοιπόν; Και τι; Είναι η βιβλική κρίση των ζώντων που άρχισε στις 9/11;

Όταν ο Χριστός παρουσιάζει τον Εαυτό Του στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, προσδιορίζει τον Εαυτό Του ως την αρχή και το τέλος, και χρησιμοποιεί τον προφήτη Ιωάννη για να καταδείξει τι αντιπροσωπεύει εκείνο το γνώρισμα του χαρακτήρος Του. Προσδιορίζει το μήνυμα ολόκληρου του βιβλίου ως αποκάλυψη του Εαυτού Του. Προστάζει τον Ιωάννη να γράψει ό,τι τότε υπήρχε στον κόσμο του Ιωάννη, και, πράττοντας τούτο, ο Ιωάννης θα κατέγραφε ό,τι θα υπάρξει στο τέλος του κόσμου. Ο Ιωάννης ήταν ένας από τους δώδεκα ηγέτες στην αρχή της Χριστιανικής

Εκκλησίας, και, ως εκ τούτου, ο Ιωάννης εικονογραφεί το τέλος της Χριστιανικής Εκκλησίας, το οποίο αντιπροσωπεύεται από τους εκατόν τεσσαράκοντα τέσσερις χιλιάδες και το μεγάλο πλήθος στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο επτά.

Η βιβλική λογική είναι η εξής: Ο Ιησούς είναι ο Λόγος, διά του οποίου εδημιουργήθησαν τα πάντα, ο Λόγος ο οποίος υπήρχε ανέκαθεν μετά του Πατρός Του, και είναι επίσης η Βίβλος, διότι Αυτός είναι ο Λόγος του Θεού. Το πρώτο γνώρισμα του χαρακτήρος του Χριστού που παρουσιάζεται στο τελευταίο μήνυμα του Λόγου του Θεού είναι ότι καταδεικνύει το τέλος ενός πράγματος μαζί με την αρχή αυτού του ίδιου πράγματος. Εάν αυτή η αλήθεια περί του χαρακτήρος του Θεού δεν εφαρμοσθεί στη μελέτη της Βίβλου εκ μέρους ενός ανθρώπου, δεν δύναται να γνωρίσει αληθώς τι είναι η κρίση των ζώντων, και γιατί ήρχισε την 11η Σεπτεμβρίου, και, το σπουδαιότερον, γιατί σχεδόν έχει τελειώσει.

Ως παράδειγμα της αρχής του Άλφα και του Ωμέγα, ο αρχαίος Ισραήλ προτυπώνει τον σύγχρονο Ισραήλ, πράγμα που αποτελεί προφητική αλήθεια η οποία μπορεί επίσης να διατυπωθεί ως εξής: ο κατά γράμμα Ισραήλ προτυπώνει τον πνευματικό Ισραήλ. Όπως κι αν εκφραστεί, τόσο ο αρχαίος κατά γράμμα Ισραήλ όσο και ο σύγχρονος πνευματικός Ισραήλ έχουν μια ιστορία αρχής και μια ιστορία τέλους. Οι τρεις από τις τέσσερις ιστορίες ανήκουν στο παρελθόν, και τώρα βρισκόμαστε στην τέταρτη και τελική ιστορία.

Οι τρεις παρελθούσες ιστορίες αντιπροσωπεύουν τρεις μάρτυρες της τελευταίας γενεάς της ιστορίας της γης. Αυτές οι τρεις παρελθούσες ιστορίες προσδιορίζουν τη γενεά που παριστάνεται ως οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Υπάρχουν και άλλες προφητικές γραμμές της ιστορίας που επίσης αναφέρονται στους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, αλλά ο αριθμός των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων περιέχει τον προφητικό συμβολισμό ότι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι εκείνοι οι οποίοι προφητικώς παριστάνονται διά του πολλαπλασιασμού των δώδεκα φυλών του αρχαίου κυριολεκτικού Ισραήλ με τους δώδεκα μαθητές του συγχρόνου πνευματικού Ισραήλ.

Ως ένα ακόμη παράδειγμα του Άλφα και του Ωμέγα, οι τρεις άγγελοι του δεκάτου τετάρτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης αντιπροσωπεύουν μια ιστορία αρχής και τέλους. Το Μιλλεριτικό κίνημα αντιπροσωπεύει την ιστορία της αρχής των τριών αγγέλων, και το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων αντιπροσωπεύει την ιστορία στο τέλος του μηνύματος του τρίτου αγγέλου. Το κίνημα άλφα ανήγγειλε την έναρξη της ανακριτικής κρίσεως στις 22 Οκτωβρίου 1844. Το κίνημα ωμέγα ανήγγειλε την έναρξη της κρίσεως των ζώντων, προσδιορίζοντας την απαρχή της ως την 11η Σεπτεμβρίου.

Ένα τρίτο παράδειγμα του Άλφα και του Ωμέγα, το οποίο υποστηρίζεται εύκολα από την Έμπνευση, είναι ότι στην αρχή, κατά το άλφα κίνημα των Μιλλεριτών, η παραβολή των δέκα παρθένων εκπληρώθηκε κατά γράμμα. Η Αδελφή Ουάιτ προσδιορίζει την ιστορία των Μιλλεριτών στο βιβλίο Η Μεγάλη Διαμάχη μέσα στο πλαίσιο της εκπληρώσεως εκείνης της παραβολής κατά τον χρόνο εκείνο. Διδάσκει ότι και το ωμέγα κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων θα εκπληρώσει επίσης την παραβολή των δέκα παρθένων κατά γράμμα. Τρεις σύντομες μαρτυρίες του Χριστού που ταυτίζουν το τέλος με την αρχή.

Κατά την αρχή του αρχαίου Ισραήλ, ο Κύριος συνήψε διαθήκη με τους Εβραίους, όπως αυτό παριστάνεται με το αίμα επάνω στους παραστάτες των θυρών, πράγμα που, βεβαίως, αποτελεί την πρώτη κιόλας μνεία της Μεσονυκτίου Κραυγής στον Λόγο του Θεού. Το βάπτισμα είναι σύμβολο σχέσεως διαθήκης με τον Χριστό, και ο Παύλος μας διδάσκει ότι οι Εβραίοι που εξήλθαν από την Αίγυπτο βαπτίσθηκαν όλοι «εν τη “νεφέλη” και εν τη Ερυθρά “Θαλάσση”». Αφού πέρασαν πέρα από τη θάλασσα, τους δόθηκε το μάννα, το οποίο, μεταξύ άλλων, είναι σύμβολο του Σαββάτου της εβδόμης ημέρας, στο πλαίσιο του ότι αποτελεί δοκιμασία.

Το «μάννα» αντιπροσωπεύει την πρώτη τους δοκιμασία, και όταν απέτυχαν στη δέκατη και τελική τους δοκιμασία, όταν απέρριψαν το μήνυμα του Ιησού του Ναυή και του Χάλεβ, τότε ο Κύριος τους απέρριψε ως λαό της διαθήκης Του και συνήψε διαθήκη με τον Ιησού του Ναυή και τον Χάλεβ. Όταν τελικώς εισήλθαν στη Γη της Επαγγελίας, η τελετή της περιτομής δεν είχε τελεσθεί επάνω σε εκείνους τους άνδρες που είχαν γεννηθεί κατά τη διάρκεια των σαράντα ετών, διότι η τελετή είχε παύσει κατά την αποστασία της Κάδης και επανιδρύθηκε στην Κάδη αμέσως πριν από την είσοδο. Αυτό αποτελεί σημείο του Άλφα και του Ωμέγα.

Η σαραντάχρονη περιπλάνηση στην έρημο άρχισε με την ανταρσία κατά του μηνύματος του Ιησού του Ναυή και του Χάλεβ, και τελείωσε με την ανταρσία του Μωυσή, όταν χτύπησε τον Βράχο, και έτσι παραποίησε τον χαρακτήρα και το έργο του Θεού. Η αρχή του αρχαίου Ισραήλ απεικονίζει το τέλος του αρχαίου Ισραήλ.

Στο τέλος του αρχαίου Ισραήλ, ο Ιησούς, ως ο «Άγγελος της Διαθήκης» στο τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία, ήλθε για να βεβαιώσει τη «διαθήκη» με πολλούς για μία εβδομάδα, σε εκπλήρωση του ένατου κεφαλαίου του Δανιήλ. Ως Άγγελος της Διαθήκης, ο Χριστός εισήλθε σε διαθήκη με τη χριστιανική εκκλησία μέσα στην ίδια την ιστορία κατά την οποία προσπέρασε τον προηγούμενο λαό της διαθήκης. Στην αρχή του αρχαίου Ισραήλ ως λαού της διαθήκης του Θεού, ο Κύριος προσπέρασε έναν προγενέστερο λαό της διαθήκης και εισήλθε σε διαθήκη με έναν νέο εκλεκτό λαό. Το ίδιο ακριβώς έπραξε και στο τέλος του αρχαίου Ισραήλ.

Σύμβολο μιας διαθήκης είναι ο γάμος, και από τη γέννηση του Χριστού έως την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ., η προφητεία παρουσιάζει ένα προοδευτικό διαζύγιο του Θεού από τον αρχαίο, κυριολεκτικό Ισραήλ. Επομένως, πότε τέθηκε πράγματι σε ισχύ το διαζύγιο: κατά τη γέννησή Του, κατά τον θάνατό Του, κατά τον λιθοβολισμό του Στεφάνου ή κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ;

«Στο μεταξύ, προσκυνητές από κάθε έθνος αναζητούσαν τον ναό που είχε αφιερωθεί στη λατρεία του Θεού. Αστράφτοντας από χρυσό και πολύτιμους λίθους, ήταν ένα όραμα κάλλους και μεγαλοπρέπειας. Αλλά ο Ιεχωβά δεν βρισκόταν πλέον σε εκείνο το ανάκτορο ωραιότητας. Ο Ισραήλ, ως έθνος, είχε χωρίσει τον εαυτό του από τον Θεό. Όταν ο Χριστός, προς το τέλος της επίγειας διακονίας Του, έστρεψε για τελευταία φορά το βλέμμα Του στο εσωτερικό του ναού, είπε: “Ίδού, ο οίκος σας αφήνεται εις εσάς έρημος.” Κατά Ματθαίον 23:38. Μέχρι τότε είχε αποκαλέσει τον ναό οίκου του Πατέρα Του· αλλά όταν ο Υιός του Θεού εξήλθε από εκείνα τα τείχη, η παρουσία του Θεού αποσύρθηκε για πάντα από τον ναό που είχε οικοδομηθεί προς δόξαν Του.» Πράξεις των Αποστόλων, 145.

Την επομένη της Θριαμβευτικής Εισόδου, ο Χριστός διακήρυξε ότι ο οίκος του Ιουδαίου ήταν έρημος, και το διαζύγιο οριστικοποιήθηκε. Επομένως, το διαζύγιο οριστικοποιήθηκε όταν έδυσε ο ήλιος κατά την ημέρα της Θριαμβευτικής Εισόδου.

«Η Ιερουσαλήμ υπήρξε το τέκνο της φροντίδας Του, και όπως ένας στοργικός πατέρας θρηνεί για έναν παραστρατημένο υιό, έτσι ο Ιησούς έκλαψε για την αγαπημένη πόλη. Πώς να σε παραδώσω; Πώς να σε δω αφιερωμένη στην καταστροφή; Πρέπει να σε αφήσω να προχωρήσεις, ώστε να γεμίσεις το ποτήρι της ανομίας σου; Μία ψυχή έχει τέτοια αξία ώστε, σε σύγκριση με αυτήν, κόσμοι βυθίζονται στην ασημαντότητα· εδώ όμως επρόκειτο να χαθεί ένα ολόκληρο έθνος. Όταν ο ταχύτατα δύνων ήλιος της δύσεως θα χανόταν από τα μάτια στους ουρανούς, η ημέρα της χάριτος της Ιερουσαλήμ θα είχε τελειώσει. Ενώ η πομπή είχε σταματήσει στην κορυφή του Όρους των Ελαιών, δεν ήταν ακόμη πολύ αργά για να μετανοήσει η Ιερουσαλήμ. Ο άγγελος του ελέους τότε δίπλωνε τις πτέρυγές του, για να κατεβεί από τον χρυσό θρόνο και να δώσει τόπο στη δικαιοσύνη και στην ταχέως επερχόμενη κρίση. Αλλά η μεγάλη καρδιά της αγάπης του Χριστού εξακολουθούσε ακόμη να ικετεύει για την Ιερουσαλήμ, η οποία είχε περιφρονήσει τα ελέη Του, είχε καταφρονήσει τις προειδοποιήσεις Του και επρόκειτο να βάψει τα χέρια της με το αίμα Του. Αν μόνο η Ιερουσαλήμ μετανοούσε, δεν ήταν ακόμη πολύ αργά. Ενώ οι τελευταίες ακτίνες του δύοντος ηλίου επέμεναν ακόμη πάνω στον ναό, στον πύργο και στο ύψωμα, δεν θα οδηγούσε κάποιος αγαθός άγγελος αυτήν προς την αγάπη του Σωτήρος και δεν θα απέτρεπε την καταδίκη της; Ωραία και ανόσια πόλη, που είχε λιθοβολήσει τους προφήτες, που είχε απορρίψει τον Υιό του Θεού, που με την αμετανοησία της έδενε τον εαυτό της με δεσμά δουλείας,—η ημέρα του ελέους της είχε σχεδόν παρέλθει!»

«Και πάλιν το Πνεύμα του Θεού λαλεί προς την Ιερουσαλήμ. Πριν η ημέρα παρέλθει, δίδεται ακόμη μία μαρτυρία υπέρ του Χριστού. Η φωνή της μαρτυρίας υψώνεται, ανταποκρινόμενη στην κλήση από ένα προφητικό παρελθόν. Εάν η Ιερουσαλήμ ακούσει την κλήση, εάν δεχθεί τον Σωτήρα που εισέρχεται από τις πύλες της, δύναται ακόμη να σωθεί.

«Αναφορές έχουν φθάσει στους άρχοντες στην Ιερουσαλήμ ότι ο Ιησούς πλησιάζει την πόλη με μεγάλη συνοδεία λαού. Αλλά δεν έχουν καμία υποδοχή για τον Υιό του Θεού. Με φόβο εξέρχονται να Τον συναντήσουν, ελπίζοντας να διασκορπίσουν το πλήθος. Καθώς η πομπή πρόκειται να κατέλθει από το Όρος των Ελαιών, ανακόπτεται από τους άρχοντες. Αυτοί ερευνούν την αιτία της θορυβώδους αγαλλιάσεως. Και καθώς ερωτούν: «Τις είναι ούτος;» οι μαθητές, πλήρεις του πνεύματος της έμπνευσης, απαντούν σε αυτό το ερώτημα. Με εύλωττους τόνους επαναλαμβάνουν τις προφητείες που αφορούν τον Χριστό:»

«Ο Αδάμ θα σας πει: Είναι το σπέρμα της γυναίκας που θα συντρίψει την κεφαλή του όφεως.»

«Ερωτήσατε τον Αβραάμ, και θα σας πει: Είναι ο “Μελχισεδέκ, βασιλεύς Σαλήμ”, Βασιλεύς Ειρήνης. Γένεσις 14:18.»

«Ο Ιακώβ θα σου πει: Αυτός είναι ο Σηλώ, εκ της φυλής του Ιούδα. »

Ο Ησαΐας θα σου πει: «Εμμανουήλ», «Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεός ισχυρός, Πατήρ του μέλλοντος αιώνας, Άρχων ειρήνης». Ησαΐας 7:14· 9:6.

«Ο Ιερεμίας θα σου πει, ο Κλάδος του Δαβίδ, “ο Κύριος η Δικαιοσύνη ημών”. Ιερεμίας 23:6.»

«Ο Δανιήλ θα σου πει: Αυτός είναι ο Μεσσίας.»

«Ο Ωσηέ θα σου πει: Αυτός είναι “ο Κύριος ο Θεός των δυνάμεων· ο Κύριος είναι το μνημόσυόν Του”. Ωσηέ 12:5.»

«Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής θα σας πει: Αυτός είναι “ο Αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτία του κόσμου”. Ιωάννης 1:29. »

«Ο μέγας Ιεχωβά έχει διακηρύξει από τον θρόνο Του: “Ούτος είναι ο Υιός Μου ο αγαπητός”.» Ματθαίος 3:17.

«Εμείς, οι μαθητές Του, διακηρύσσουμε: Αυτός είναι ο Ιησούς, ο Μεσσίας, ο Άρχων της ζωής, ο Λυτρωτής του κόσμου.

«Και ο άρχοντας των δυνάμεων του σκότους Τον αναγνωρίζει, λέγοντας: “Σε γνωρίζω ποιος είσαι, ο Άγιος του Θεού.” Μάρκος 1:24.» Ο Πόθος των Αιώνων, 577–579.

Η ιστορία της Θριαμβευτικής Εισόδου του Χριστού προτυποποιούσε την ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου κατά τη χρονική περίοδο των Μιλλεριτών. Το απόσπασμα από την Αδελφή White επισημαίνει ότι, όταν άρχισε η είσοδος, ο λαός ήλθε υπό την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος, και κατόπιν ο Χριστός σταμάτησε και έκλαψε για την Ιερουσαλήμ. Έπειτα συνέχισε την είσοδο, και τότε ήλθε σε αντιπαράθεση με την ιουδαϊκή ηγεσία. Θα ήθελα να απομονώσω ορισμένα γνωρίσματα αυτής της ιστορίας, προκειμένου να εντοπίσω ορόσημα που επαναλαμβάνονται στην ιστορία των Μιλλεριτών. Αλλά πρώτα θέλω να επισημάνω κάτι σχετικά με την αρχή και το τέλος. Εκείνο που μόλις παραθέσαμε από την Αδελφή White αντιπροσωπεύει το τέλος ενός κεφαλαίου, και η αρχή του επόμενου κεφαλαίου λέγει τα εξής.

Η θριαμβευτική είσοδος του Χριστού στα Ιεροσόλυμα ήταν η αμυδρή προεικόνιση της ελεύσεώς Του επί των νεφελών του ουρανού με δύναμη και δόξα, εν μέσω του θριάμβου των αγγέλων και της αγαλλιάσεως των αγίων. Τότε θα εκπληρωθούν τα λόγια του Χριστού προς τους ιερείς και τους Φαρισαίους: «Δεν θα Με δείτε πλέον από τώρα, έως ότου είπτε: Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.» Ματθαίος 23:39. Σε προφητική όραση εδείχθη στον Ζαχαρία εκείνη η ημέρα της τελικής νίκης· και είδε επίσης την καταδίκη εκείνων οι οποίοι κατά την πρώτη έλευση είχαν απορρίψει τον Χριστό: «Και θέλουσιν επιβλέψει προς Εμέ, τον οποίον εξεκέντησαν, και θέλουσι πενθήσει δι’ Αυτόν, ως πενθεί τις διά μονογενή υιόν, και θέλουσι λυπηθή δι’ Αυτόν, ως λυπείται τις διά πρωτότοκον.» Ζαχαρίας 12:10. Αυτή τη σκηνή προείδε ο Χριστός όταν αγνάντεψε την πόλη και έκλαυσε γι’ αυτήν. Μέσα στην πρόσκαιρη καταστροφή της Ιερουσαλήμ είδε την τελική καταστροφή εκείνου του λαού που ήταν ένοχος για το αίμα του Υιού του Θεού.

«Οι μαθητές είδαν το μίσος των Ιουδαίων προς τον Χριστό, αλλά δεν διέκριναν ακόμη πού θα οδηγούσε. Δεν κατανοούσαν ακόμη την αληθινή κατάσταση του Ισραήλ, ούτε συνέλεξαν την ανταπόδοση που επρόκειτο να επέλθει επί της Ιερουσαλήμ. Αυτό τους το αποκάλυψε ο Χριστός με ένα χαρακτηριστικό αντικειμενικό δίδαγμα.»

«Η τελευταία έκκληση προς την Ιερουσαλήμ είχε γίνει μάταια. Οι ιερείς και οι άρχοντες είχαν ακούσει την προφητική φωνή του παρελθόντος να αντηχεί από το πλήθος, ως απάντηση στην ερώτηση: “Τίς είναι ούτος;” αλλά δεν την δέχθηκαν ως τη φωνή της Θεοπνευστίας. Με οργή και κατάπληξη επιχείρησαν να κατασιγάσουν τον λαό. Υπήρχαν Ρωμαίοι αξιωματικοί μέσα στο πλήθος, και προς αυτούς οι εχθροί Του κατήγγειλαν τον Ιησού ως αρχηγό επαναστάσεως. Παρέστησαν ότι επρόκειτο να καταλάβει τον ναό και να βασιλεύσει ως βασιλεύς στην Ιερουσαλήμ.» The Desire of Ages, 580.

Το σημείο που δεν ήθελα να παραβλέψω είναι ότι η Θριαμβευτική Είσοδος του Χριστού στα Ιεροσόλυμα προτυπώνει όχι μόνο την Κραυγή του Μεσονυκτίου της ιστορίας των Μιλλεριστών, αλλά και το τέλος του κόσμου. Συνδέεται με την επιστροφή του Χριστού κατά την έναρξη της χιλιετίας του εικοστού κεφαλαίου της Αποκάλυψης, καθώς και με την επιστροφή Του μαζί με τη Νέα Ιερουσαλήμ στο τέλος της χιλιετίας. Συνδέεται επίσης με τον θάνατο των ασεβών κατά τη δεύτερη έλευσή Του, και με την τελική τους κρίση στο τέλος της χιλιετίας. Η αρχή της τελευταίας παραγράφου αναφέρει: «Η τελευταία έκκληση προς τα Ιεροσόλυμα είχε γίνει μάταια. Οι ιερείς και οι άρχοντες είχαν ακούσει την προφητική φωνή του παρελθόντος να αντηχεί από το πλήθος, σε απάντηση προς το ερώτημα: “Τίς είναι ούτος;” αλλά δεν την δέχθηκαν ως τη φωνή της Θεοπνευστίας.»

Η τελευταία έκκληση έγινε μάταια, και η έκκληση αυτή παριστάνεται ως «η προφητική φωνή του παρελθόντος». Το πλήθος στις ημέρες του Χριστού απέρριψε την τελευταία του έκκληση, διότι απέρριψε τη συμβουλή του Ιερεμία να επιστρέψουν στις αρχαίες οδούς. Αρνήθηκαν επίσης τη μεθοδολογία του «γραμμή επί γραμμή», διότι οι μαθητές είχαν απαντήσει στο ερώτημα «Τίς είναι ούτος;», φέροντας μαζί διάφορους μάρτυρες, γραμμή επί γραμμή, εδώ ολίγον και εκεί ολίγον.

Καθώς ο Χριστός αρχίζει την είσοδό Του στα Ιεροσόλυμα, σταματά καθ' οδόν. Όλα αρχίζουν με την εκπλήρωση της προφητείας, καθώς οι μαθητές εξασφαλίζουν τον όνο για να ιππεύσει επάνω του ο Χριστός. Ο Ίδιος δεν είχε ποτέ ιππεύσει ζώο, και το ζώο δεν είχε ποτέ ιππευθεί. Η λογική υποδεικνύει θαύμα, διότι ποιο ζώο δέχεται αναβάτη από την πρώτη φορά, και ποιος γνωρίζει να διαχειρισθεί την ίππευση ενός όνου που δεν το είχε κάνει ποτέ προηγουμένως. Αυτό είναι παρόμοιο με τότε που οι Φιλιισταίοι έθεσαν μία προσφορά επάνω στην άμαξα, μαζί με την Κιβωτό, και έξεψαν δύο αγελάδες που αμφοτέρες θήλαζαν μοσχάρια και που δεν είχαν ποτέ πριν σύρει άμαξα, και αυτές αμέσως εγκατέλειψαν τα μοσχάρια και άρχισαν το ταξίδι για να επιστρέψουν την Κιβωτό στους Εβραίους. Η Κιβωτός είναι καθ' οδόν προς τα Ιεροσόλυμα, και όταν ο Δαβίδ τελικώς τη φέρνει στα Ιεροσόλυμα, προτυποποίησε τη θριαμβευτική είσοδο του Χριστού.

Μόλις ο Χριστός ανέβηκε επάνω στον όνο, ο λαός άρχισε να στρώνει τον δρόμο με τα ιμάτιά του, να κόβει κλάδους φοινίκων, και οι κραυγές αντηχούσαν: «Ωσαννά τῷ Υἱῷ Δαβίδ· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· Ωσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις.» (Matthew 21:9) Οι ηγέτες αντιστέκονται και καλούν τον Ιησού να σιγήσει το πλήθος. Προχωρούν, και ο Ιησούς σταματά για να κλάψει για το απολωλός ανθρώπινο γένος, το οποίο αντιπροσωπεύεται από την Ιερουσαλήμ. Έπειτα η πομπή συνεχίζεται, και οι ηγέτες παρεμβαίνουν εκ νέου, απαιτώντας να μάθουν ποιος είναι ο Ιησούς. Τότε οι μαθητές αποκρίνονται με τη μαρτυρία των προφητών, γραμμή επί γραμμής.

Η ιστορία την οποία εξετάζουμε τώρα προηγήθηκε από την ανάσταση του Λαζάρου, η οποία σηματοδοτεί την πρώτη απογοήτευση στην προφητική γραμμή που απεικονίζεται στην παραβολή των δέκα παρθένων, και από το άγγιγμα της Κιβωτού από τον Ουζζά, στη γραμμή της θριαμβευτικής εισόδου του Δαβίδ στην Ιερουσαλήμ. Η πρώτη απογοήτευση συνδέεται με χρόνο καθυστέρησης, και ο Χριστός καθυστέρησε όταν άκουσε για πρώτη φορά ότι ο Λάζαρος ήταν ασθενής, όπως ακριβώς και ο Δαβίδ καθυστέρησε, αφήνοντας την Κιβωτό εκεί όπου πέθανε ο Ουζζάς, έως ότου αργότερα την ανέκτησε. Ο Λάζαρος πέθανε και κατόπιν αναστήθηκε. Ο Λάζαρος είναι εκείνος που στη συνέχεια οδηγεί τον όνο επάνω στον οποίο ο Ιησούς εισέρχεται στην Ιερουσαλήμ.

Στην ιστορία των Μιλλεριτών ο δεύτερος άγγελος ήλθε στις 19 Απριλίου 1844, κατά την πρώτη απογοήτευση, η οποία σηματοδότησε την αρχή του χρόνου της καθυστέρησης. Έπειτα ο Samuel Snow άρχισε να αναπτύσσει προοδευτικά το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Η προοδευτική ανάπτυξη εκείνου του μηνύματος παριστάνεται από την είσοδο του Χριστού στην Ιερουσαλήμ. Η εξέλιξη του έργου του Snow παριστάνεται επίσης στις μετακινήσεις της Κιβωτού, από τους Φιλισταίους, στην άμαξα, στον Ουζά και τελικά στην Ιερουσαλήμ.

Η είσοδος αρχίζει με τη διακήρυξη του λαού, όταν οι ηγέτες είπαν στον Χριστό να σιγήσει το πλήθος, και ακολουθείται από τον θρήνο του Χριστού· έπειτα έρχεται η διακήρυξη των μαθητών, όταν οι πεισματάρηδες ηγέτες ρώτησαν ποιος ήταν ο Χριστός. Η εκδήλωση της έμπνευσης μέσα στον λαό, η οποία προκάλεσε την πρώτη αντίδραση των πεισματάρηδων ηγετών, επαναλαμβάνεται από τους μαθητές, όταν αυτοί παρέθεσαν, «γραμμή επί γραμμή», πλήθος προφητικών μαρτυριών από το παρελθόν. Όταν ο ήλιος έδυσε εκείνη την ημέρα, ο αρχαίος Ισραήλ είχε διαζευχθεί από τον Θεό.

Σε εκείνη την ιστορία πληροφορούμεθα ότι οι μαθητές δεν «κατενόησαν την ανταπόδοση που επρόκειτο να επέλθει επί την Ιερουσαλήμ». Η «ανταπόδοση» που επρόκειτο να «επέλθει επί την Ιερουσαλήμ» εικονίσθηκε στους μαθητές με «ένα σημαντικό αντικειμενικό μάθημα». Το σημαντικό αυτό αντικειμενικό μάθημα ήταν η κατάρα της συκής. Η καταστροφή της Ιερουσαλήμ, την οποία οι μαθητές δεν είχαν ακόμη κατανοήσει, εικονίσθηκε με την κατάρα της συκής, καθώς και με την παραβολή που ο Χριστός είχε προηγουμένως διδάξει σχετικά με τη συκή.

Η προειδοποίηση ισχύει για όλους τους καιρούς. Η πράξη του Χριστού να καταραστεί το δένδρο, το οποίο η δική Του δύναμη είχε δημιουργήσει, στέκεται ως προειδοποίηση προς όλες τις εκκλησίες και προς όλους τους Χριστιανούς. Κανείς δεν μπορεί να ζει τον νόμο του Θεού χωρίς να διακονεί τους άλλους. Υπάρχουν όμως πολλοί που δεν εκδηλώνουν στη ζωή τους την ελεήμονα, ανιδιοτελή ζωή του Χριστού. Μερικοί, που θεωρούν τους εαυτούς τους άριστους Χριστιανούς, δεν κατανοούν τι συνιστά υπηρεσία προς τον Θεό. Σχεδιάζουν και μελετούν πώς να ευαρεστούν τον εαυτό τους. Ενεργούν μόνο σε αναφορά προς τον εαυτό τους. Ο χρόνος έχει αξία γι' αυτούς μόνο κατά το μέτρο που μπορούν να συνάγουν για τον εαυτό τους. Σε όλες τις υποθέσεις της ζωής αυτός είναι ο σκοπός τους. Δεν διακονούν για τους άλλους αλλά για τον εαυτό τους. Ο Θεός τούς δημιούργησε για να ζουν σε έναν κόσμο όπου πρέπει να ασκείται ανιδιοτελής υπηρεσία. Τους προόρισε να βοηθούν τους συνανθρώπους τους με κάθε δυνατό τρόπο. Αλλά ο εαυτός είναι τόσο μεγάλος, ώστε δεν μπορούν να δουν τίποτε άλλο. Δεν

βρίσκονται σε επαφή με την ανθρωπότητα. Όσοι ζουν κατ' αυτόν τον τρόπο για τον εαυτό τους είναι σαν τη συκιά, η οποία είχε κάθε επίφαση, αλλά ήταν άκαρπη. Τηρούν τις μορφές της λατρείας, αλλά χωρίς μετάνοια ή πίστη. Κατά την ομολογία τους τιμούν τον νόμο του Θεού, αλλά η υπακοή λείπει. Λέγουν, αλλά δεν πράττουν. Με την απόφαση που εκφωνήθηκε εναντίον της συκιάς ο Χριστός καταδεικνύει πόσο μισητή είναι στα μάτια Του αυτή η μάταιη επίφαση. Δηλώνει ότι ο φανερός αμαρτωλός είναι λιγότερο ένοχος από εκείνον που ομολογεί ότι υπηρετεί τον Θεό, αλλά δεν φέρει καρπό προς δόξαν Του.

«Η παραβολή της συκίης, που ειπώθηκε πριν από την επίσκεψη του Χριστού στα Ιεροσόλυμα, είχε άμεση σχέση με το δίδαγμα που Αυτός έδωσε καταρώντας το άκαρπο δέντρο». *The Desire of Ages*, 584.

Μετά την τελευταία αντιπαράθεση με τους ηγέτες, ο Ιησούς αποσύρθηκε για να προσευχηθεί καθ' όλη τη διάρκεια της νύχτας, και έπειτα το πρωί, καθώς περνούσε δίπλα από τη συκιά, την καταράστηκε.

«Δεν ήταν η εποχή των ώριμων σύκων, παρά μόνο σε ορισμένες περιοχές· και στα υψίπεδα γύρω από την Ιερουσαλήμ μπορούσε πράγματι να λεχθεί: “Ο καιρός τῶν σύκων δὲν ἦταν ἀκόμη.” Αλλά στον οπωρώνα στον οποίο ήλθε ο Ιησούς, ένα δέντρο φαινόταν να προηγείται από όλα τα άλλα. Ήταν ήδη καλυμμένο με φύλλα. Είναι στη φύση της συκίης ώστε, πριν ανοίξουν τα φύλλα, να εμφανίζεται ο αναπτυσσόμενος καρπός. Επομένως, το δέντρο αυτό, ευρισκόμενο σε πλήρη φυλλωσιά, έδινε την υπόσχεση καρπού καλά ανεπτυγμένου. Αλλά η εμφάνισή του ήταν απατηλή. Ερευνώντας τα κλαδιά του, από τον χαμηλότερο κλάδο έως το ανώτατο κλωνάρι, ο Ιησούς δεν βρήκε «τίποτε παρά μόνο φύλλα». Ήταν μια μάζα επιδεικτικής φυλλωσιάς, τίποτε περισσότερο.»

Ο Χριστός εξέφερε εναντίον αυτής μία καταστρεπτική κατάρα. «Ας μη φάγη πλέον εις τον αιώνα κανείς καρπό από σένα», είπε. Το επόμενο πρωί, καθώς ο Σωτήρας και οι μαθητές Του κατευθύνονταν πάλι προς την πόλη, τα ξεραμένα κλαδιά και τα μαραμμένα φύλλα προσείλκυσαν την προσοχή τους. «Διδάσκαλε», είπε ο Πέτρος, «ιδού, η συκίη που καταράστηκες εξηράνθη».

«Η πράξη του Χριστού να καταρασθῆ τὴ συκίη ἐξέπληξε τοὺς μαθητὰς. Τοῦς ἐφαίνετο ἀνόμοια πρὸς τοὺς τρόπους καὶ τὰ ἔργα Του. Πολλές φορές τὸν εἶχαν ἀκούσει νὰ διακηρύσσει ὅτι δὲν ἦλθε γιὰ νὰ κατακρίνει τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα ὁ κόσμος σωθῆ δι' Αὐτοῦ. Ἐθυμήθησαν τὰ λόγια Του: «Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε νὰ ἀπολέσῃ ψυχὰς ἀνθρώπων, ἀλλὰ νὰ σώσῃ.» Λουκᾶς 9:56. Τὰ θαυμαστὰ ἔργα Του εἶχαν γίνεαι γιὰ νὰ ἀποκαθιστοῦν, ποτέ γιὰ νὰ καταστρέφουν. Οἱ μαθηταὶ τὸν εἶχαν γνωρίσει μόνον ὡς τὸν Ἀποκαταστάτη, τὸν Θεραπευτή. Αὐτὴ ἡ πράξη ἔσπεκε μόνη. Ποῖος ἦταν ὁ σκοπὸς της; ἀναρωτιόνταν.»

Ο Θεός «χαίρεται στο έλεος». «Καθώς εγώ ζω, λέγει Κύριος ο Θεός, δεν ευαρεστούμαι στον θάνατο του ασεβούς». Μιχαίας 7:18· Ιεζεκιήλ 33:11. Γι' Αυτόν το έργο της καταστροφής και η εξαγγελία της κρίσεως είναι «έργο παράδοξο». Ησαΐας 28:21. Αλλά με έλεος και αγάπη υψώνει το πέπλο από το μέλλον και αποκαλύπτει στους ανθρώπους τα αποτελέσματα μιας πορείας αμαρτίας.

«Η κατάρα της συκής ήταν μια παραβολή εν δράσει. Εκείνο το άκαρπο δένδρο, που επιδείκνυε το επιτηδευμένο του φύλλωμα μπροστά στο ίδιο το πρόσωπο του Χριστού, ήταν σύμβολο του ιουδαϊκού έθνους. Ο Σωτήρας επιθυμούσε να καταστήσει σαφές στους μαθητές Του το αίτιο και τη βεβαιότητα της καταστροφής του Ισραήλ. Για τον σκοπό αυτόν προσέδωσε στο δένδρο ηθικές ιδιότητες και το κατέστησε ερμηνευτή της θείας αλήθειας. Οι Ιουδαίοι ξεχώριζαν από όλα τα άλλα έθνη, ομολογώντας υποταγή στον Θεό. Είχαν τύχει ιδιαίτερας εύνοιας από Αυτόν και διεκδικούσαν δικαιοσύνη ανώτερη από κάθε άλλο λαό. Αλλά είχαν διαφθαρεί από την αγάπη του κόσμου και την απληστία του κέρδους. Καυχιόνταν για τη γνώση τους, αλλά αγνοούσαν τις απαιτήσεις του Θεού και ήταν γεμάτοι υποκρισία. Όπως το άκαρπο δένδρο, άπλωναν ψηλά τα επιτηδευμένα τους κλαδιά, εύρωστα στην όψη και ωραία στο μάτι, αλλά δεν απέδιδαν “τίποτε άλλο παρά φύλλα”. Η ιουδαϊκή θρησκεία, με τον μεγαλοπρεπή ναό της, τα ιερά θυσιαστήριά της, τους μιτροφόρους ιερείς και τις επιβλητικές τελετές, ήταν πράγματι ωραία στην εξωτερική της εμφάνιση, αλλά η ταπεινοφροσύνη, η αγάπη και η αγαθοεργία έλειπαν.» Η Ζωή του Χριστού, 581, 582.

Αρχίσαμε θέτοντας δύο ερωτήματα, στα οποία βρισκόμαστε στη διαδικασία να απαντήσουμε. Τα ερωτήματα αυτά ήταν: «Γιατί άρχισε η κρίση των ζώντων την 11η Σεπτεμβρίου; Ποια είναι η βιβλική κρίση των ζώντων;»

Οι λίγες γραμμές προφητείας που μόλις παραθέσαμε αποτελούν βιβλικές μαρτυρίες της κρίσεως των ζώντων. Αυτές οι γραμμές προφητείας πραγματεύονται πολύ περισσότερα από τα απλώς στοιχειώδη της κρίσεως, αλλά πρωτίστως απαντούμε στα ερωτήματα της 11ης Σεπτεμβρίου και της κρίσεως των ζώντων.

«Έθεώρουν», λέγει ο προφήτης Δανιήλ, «έως οὗ ἐτέθησαν θρόνοι, καὶ ὁ Παλαιὸς τῶν Ἡμερῶν ἐκάθητο· τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ ἦτο λευκὸν ὡς χιῶν, καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὡσεὶ ἕριον καθαρὸν· ὁ θρόνος αὐτοῦ φλόξ πυρός, καὶ οἱ τροχοὶ αὐτοῦ πῦρ καιόμενον. Ποταμὸς πυρὸς ἐξεπορεύετο καὶ ἐξήρχετο ἔμπροσθεν αὐτοῦ· χίλια χιλιάδες ἐλειτούργουν εἰς αὐτόν, καὶ μύρια μυριάδες παρίσταντο ἐνώπιον αὐτοῦ· τὸ κριτήριον ἐκάθισεν, καὶ τὰ βιβλία ἠνοίχθησαν.» Δανιήλ 7:9, 10, R.V.

«Έτσι παρουσιάστηκε στην όραση του προφήτη η μεγάλη και επίσημη ημέρα, κατά την οποία οι χαρακτήρες και οι ζωές των ανθρώπων επρόκειτο να περάσουν σε εξέταση ενώπιον του Κριτή πάσης της γης, και στον καθένα επρόκειτο να αποδοθεί «κατά τα έργα αυτού». Ο Παλαιός των Ημερών είναι ο Θεός ο Πατήρ. Λέγει ο ψαλμωδός: «Πρὸ τοῦ γενηθῆναι τὰ ὄρη, καὶ πλάσαις τὴν γῆν καὶ τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος ἕως τοῦ αἰῶνος, σὺ εἶ ὁ Θεός.» Ψαλμός 90:2. Αυτός, η πηγή κάθε υπάρξεως και η κρήνη κάθε νόμου, είναι εκείνος που θα προεδρεύσει στην κρίση. Και άγιοι άγγελοι, ως λειτουργοί και μάρτυρες, στον αριθμό «μυριάδες μυριάδων, και χιλιάδες χιλιάδων», παρίστανται σε αυτό το μεγάλο δικαστήριο.»

«“Και ιδού, ήρχετο μετά των νεφελών του ουρανού ένας ως Υιός ανθρώπου, και έφθασε έως του Παλαιού των Ημερών, και Τον έφεραν πλησίον ενώπιόν Του. Και εις Αυτόν εδόθη εξουσία και δόξα και βασιλεία, διά να λατρεύωσιν Αυτόν πάντες οι λαοί, τα έθνη και αι γλώσσαι· η εξουσία Αυτού είναι εξουσία αιώνιος, ήτις δεν θέλει παρέλθει.” Δανιήλ 7:13, 14. Η εδώ περιγραφόμενη έλευση του Χριστού δεν είναι η δευτέρα έλευσή Του εις την γην. Έρχεται προς τον Παλαιόν των Ημερών εν τω ουρανώ διά να λάβει εξουσία και δόξα και

βασιλεία, τα οποία θα Του δοθούν κατά την ολοκλήρωση του έργου Του ως Μεσίτου. Αυτή ακριβώς η έλευση, και όχι η δευτέρα έλευσή Του εις την γην, ήτο εκείνη που είχε προειπωθεί εν τη προφητεία ότι θα ελάμβανε χώραν κατά το τέλος των 2300 ημερών, το 1844.

Συνοδευόμενος υπό ουρανίων αγγέλων, ο μέγας Αρχιερέυς ημών εισέρχεται εις τα άγια των αγίων και εκεί εμφανίζεται ενώπιον του Θεού διά να επιτελέσει τις τελευταίες πράξεις της διακονίας Του υπέρ του ανθρώπου — να εκτελέσει το έργο της ανακριτικής κρίσεως και να κάμει εξιλέωση υπέρ πάντων εκείνων οι οποίοι αποδεικνύονται ότι έχουν δικαίωμα εις τα ευεργετήματά της.»

«Στην τυπική λατρεία, μόνον όσοι είχαν προσέλθει ενώπιον του Θεού με εξομολόγηση και μετάνοια, και των οποίων οι αμαρτίες, μέσω του αίματος της περί αμαρτίας προσφοράς, είχαν μεταφερθεί στο αγιαστήριο, είχαν μέρος στην τελετή της Ημέρας του Εξιλασμού. Έτσι, κατά τη μεγάλη ημέρα του τελικού εξιλασμού και της ανακριτικής κρίσεως, οι μόνες περιπτώσεις που εξετάζονται είναι εκείνες του ομολογούντος λαού του Θεού. Η κρίση των ασεβών είναι έργο διακεκριμένο και χωριστό, και λαμβάνει χώρα σε μεταγενέστερη περίοδο. “Διότι ο καιρός ήλθε το κρίμα να αρχίση από του οίκου του Θεού· και αν αρχίξη πρώτον αφ’ ημών, τί θέλει είσθαι το τέλος των απειθούντων εις το ευαγγέλιον του Θεού;” 1 Πέτρου 4:17.»

«Τα βιβλία των καταγραφών στον ουρανό, στα οποία είναι καταχωρισμένα τα ονόματα και τα έργα των ανθρώπων, πρόκειται να καθορίσουν τις αποφάσεις της κρίσεως. Ο προφήτης Δανιήλ λέγει: “Η κρίσις εκάθισε, και τα βιβλία ηνοιχθησαν.” Ο αποκαλυπτής, περιγράφοντας την ίδια σκηνή, προσθέτει: “Και άλλο βιβλίο ηνοιχθη, το οποίον είναι της ζωής· και εκρίθησαν οι νεκροί εκ των γεγραμμένων εν τοις βιβλίοις, κατά τα έργα αυτών.” Αποκάλυψις 20:12.»

«Το βιβλίο της ζωής περιέχει τα ονόματα όλων όσοι εισήλθαν ποτέ στην υπηρεσία του Θεού. Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του: “Χαίρετε, διότι τα ονόματά σας είναι γεγραμμένα εν τοις ουρανοίς.” Λουκάς 10:20. Ο Παύλος μιλά για τους πιστούς συνεργούς του, “των οποίων τα ονόματα είναι εν τω βιβλίω της ζωής.” Φιλιπησίους 4:3. Ο Δανιήλ, ατενίζοντας προς “καιρόν θλίψεως, ο οποίος δεν υπήρξεν αφοτου υπήρξεν έθνος;” δηλώνει ότι ο λαός του Θεού θα ελευθερωθεί, “πας ο ευρεθείς γεγραμμένος εν τω βιβλίω.” Και ο αποκαλυπτής λέγει ότι μόνο εκείνοι θα εισέλθουν στην πόλη του Θεού, των οποίων τα ονόματα “είναι γεγραμμένα εν τω βιβλίω της ζωής του Αρνίου.” Δανιήλ 12:1· Αποκάλυψις 21:27.»

«Βιβλίον ένθυμησης» γράφεται ενώπιον του Θεού, στο οποίο καταγράφονται τα αγαθά έργα «των φοβουμένων τον Κύριον, και των εύλαβουμένων τὸ ὄνομα αὐτοῦ». Μαλαχίας 3:16. Τα λόγια της πίστεώς τους, οι πράξεις της αγάπης τους, καταχωρίζονται στον ουρανό. Ο Νεεμίας αναφέρεται σε αυτό όταν λέγει: «Μνήσθητί μου, Θεέ μου, ... και μη εξαλείψης τὰ ἐλέη μου, ἃ ἐποίησα εις τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ μου». Νεεμίας 13:14. Στο βιβλίο της ένθυμησης του Θεού κάθε έργο δικαιοσύνης αθανατίζεται. Εκεί καταγράφεται πιστά κάθε πειρασμός που αντιστάθηκε, κάθε κακό που νικήθηκε, κάθε λόγος τρυφερής συμπάθειας που εκφράστηκε. Και κάθε πράξη θυσίας, κάθε πάθημα και θλίψη που υπομείναμε για χάρη του Χριστού, καταγράφεται. Λέγει ο ψαλμωδός: «Σὺ ἐμέτρησας τὰς περιπλανήσεις μου· βάλε τὰ δάκρυά μου εις τὴν φιάλην σου· δὲν εἶναι ταῦτα ἐν τῷ βιβλίῳ σου;» Ψαλμός 56:8.

«Υπάρχει επίσης καταγραφή των αμαρτιών των ανθρώπων. “Διότι ο Θεός θέλει φέρει εις κρίσιν παν έργον, μετά παντός κρυφού πράγματος, είτε αγαθόν είτε πονηρόν.” “Παν ρήμα

αργόν, το οποίον ήθελον λαλήσει οι άνθρωποι, θέλουσι δώσει λόγον περί αυτού εν ημέρα κρίσεως.” Λέγει ο Σωτήρας: “Εκ των λόγων σου θέλεις δικαιωθή, και εκ των λόγων σου θέλεις καταδικασθή.” Εκκλησιαστής 12:14· Ματθαίος 12:36, 37. Οι κρυφοί σκοποί και τα κίνητρα εμφανίζονται στο αλάνθαστο βιβλίο καταγραφής· διότι ο Θεός “θέλει φέρει εις φως τα κρυπτά του σκότους και θέλει φανερώσει τας βουλάς των καρδιών.” Α΄ Κορινθίους 4:5. “Ιδού, είναι γεγραμμένον ενώπιόν Μου, ... αι ανομίας σας και αι ανομίας των πατέρων σας ομού, λέγει ο Κύριος.” Ησαΐας 65:6, 7.»

«Το έργο κάθε ανθρώπου περνά σε εξέταση ενώπιον του Θεού και καταγράφεται ως πιστότητα ή απιστία. Απέναντι από κάθε όνομα στα βιβλία του ουρανού καταχωρίζεται με φοβερή ακρίβεια κάθε άδικος λόγος, κάθε εγωιστική πράξη, κάθε ανεκπλήρωτο καθήκον και κάθε κρυφή αμαρτία, μαζί με κάθε επιτήδεια προσποίηση. Οι ουρανόσταλτες προειδοποιήσεις ή επιτιμήσεις που παραμελήθηκαν, οι σπαταλημένες στιγμές, οι ευκαιρίες που έμειναν ανεκμετάλλευτες, η επιρροή που ασκήθηκε προς το καλό ή προς το κακό, με τα εκτεταμένα αποτελέσματά της, όλα καταγράφονται από τον άγγελο-καταγραφέα.»

«Ο νόμος του Θεού είναι το μέτρο με το οποίο οι χαρακτήρες και οι ζωές των ανθρώπων θα δοκιμαστούν κατά την κρίση. Λέγει ο σοφός: “Φοβού τον Θεόν και φύλαττε τας εντολάς Αυτού· διότι τούτο είναι το παν του ανθρώπου. Επειδή ο Θεός θέλει φέρει εις κρίσιν παν έργον.” Εκκλησιαστής 12:13, 14. Ο απόστολος Ιάκωβος νουθετεί τους αδελφούς αυτού: “Ούτω λαλείτε και ούτω πράττετε, ως μέλλοντες να κριθήτε διά του νόμου της ελευθερίας.” Ιακώβου 2:12.»

Εκείνοι που κατά την κρίση θα «κριθούν άξιοι» θα έχουν μέρος στην ανάσταση των δικαίων. Ο Ιησούς είπε: «Όσοι δε καταξιωθώσι να απολαύσωσι τον αιώνα εκείνον και την εκ νεκρών ανάστασιν, ... είναι ισάγγελοι και είναι υιοί του Θεού, όντες υιοί της αναστάσεως.» Λουκάς 20:35, 36. Και πάλι δηλώνει ότι «οι πράξαντες τα αγαθά» θα εξέλθουν «εις ανάστασιν ζωής.» Ιωάννης 5:29. Οι δίκαιοι νεκροί δεν θα αναστηθούν παρά μόνον μετά την κρίση, κατά την οποία κρίνονται άξιοι της «αναστάσεως της ζωής». Επομένως, δεν θα είναι παρόντες αυτοπροσώπως στο βήμα όταν τα αρχεία τους θα εξετάζονται και οι υποθέσεις τους θα αποφασίζονται.

«Ο Ιησούς θα εμφανισθεί ως συνήγορός τους, για να συνηγορήσει υπέρ αυτών ενώπιον του Θεού. “Εάν τις αμαρτήση, έχομεν συνήγορον προς τον Πατέρα, Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον.” 1 Ιωάννου 2:1. “Διότι ο Χριστός δεν εισήλθεν εις χειροποίητα άγια, αντίτυπα των αληθινών, αλλ’ εις αυτόν τον ουρανό, διά να εμφανισθή τώρα ενώπιον του Θεού υπέρ ημών.” “Όθεν δύναται και να σώζη παντελώς τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι’ αυτού, επειδή ζη πάντοτε διά να μεσιτεύη υπέρ αυτών.” Εβραίους 9:24· 7:25.»

«Καθώς ανοίγονται τα βιβλία των καταγραφών κατά την κρίση, οι ζωές όλων όσοι πίστευσαν στον Ιησού έρχονται προς εξέταση ενώπιον του Θεού. Αρχίζοντας με εκείνους που έζησαν πρώτοι επάνω στη γη, ο Συνήγορός μας παρουσιάζει τις υποθέσεις κάθε διαδοχικής γενεάς και καταλήγει με τους ζώντες. Κάθε όνομα αναφέρεται, κάθε περίπτωση εξετάζεται επιμελώς. Ονόματα γίνονται δεκτά, ονόματα απορρίπτονται. Όταν κάποιος έχουν αμαρτίες που παραμένουν στα βιβλία των καταγραφών, αμετανόητες και ασυγχώρητες, τα ονόματά τους θα εξαλειφθούν από το βιβλίο της ζωής, και η καταγραφή των αγαθών έργων τους θα σβηστεί

από το βιβλίο της ενθυμήσεως του Θεού. Ο Κύριος δήλωσε στον Μωυσή: «Όποιος αμάρτησε εναντίον Μου, αυτόν θα εξαλείψω από το βιβλίο Μου». Έξοδος 32:33. Και λέγει ο προφήτης Ιεζεκιήλ: «Όταν ο δίκαιος αποστραφεί από τη δικαιοσύνη του και πράξει ανομία, ... όλη η δικαιοσύνη που έπραξε δεν θα μνημονευθεί». Ιεζεκιήλ 18:24». Η Μεγάλη Διαμάχη, 479–483.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη και θα απαντήσουμε στα ερωτήματα που τέθηκαν στο επόμενο άρθρο αυτής της σειράς.